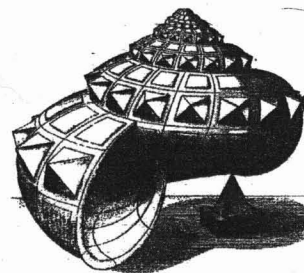

ŽIVA ODA RODU HRVATSKOM

DOM U TUĐINI

Ani Kovačić

Pitao me prijatelj (tek stečen), gdje je i što mi je dom.
Premda bol moj, još i neizrečen, uzburkao misli mi je hod,
nabrojaj mu, što sve dom mi znači (ne odavši svoj životni
kod) i kako je, kad se prošla sudba sa sudbinom trenu
izjednači:

“Dom je soba (kuća) gdje i mrtve stvari žive, sjećaju il’
bole, pomladuju što se više stari, gdje se govor dragih
ljudi čuje - čak i kada umru, zastanu u svome živom hodu i
u vječnost odu.

Dom je kutak stvoren samo za se, mjesto koje rođa slike
krase. A i knjige u znanom neredu namještaja skromna,
sve svjedoci od sna mi bezdomna.

Dom je soba makar i na kraju svijeta. Tu ni jedan čovjek
čovjeku ne smeta, jer je život neomeđen strahom, trajan
život sve do ledna groba. Dom je kutak očima dohvatljiv,
i rukama, srcem, sjećanjima. Dom je mjesto gdje radosti
i pjesama ima, gdje se san i java bore, ali i u tom mraku
samo svjetla od ljubavi gore.

Dom je za me i kutak slobode u tuđini, gdje svak dođe kada
hoće i kad hoće - ode. Makar često sjeća na hod prošli,
prijatelji tu su uvijek dobrodošli. Tu se gordi riječ hrvatska
čuje, a i stranac s nama ju svetkuje. I divi se ne samo Raspe-
lu, starom dvorcu, u vazama cvijeću rano svelu,
već i slici kralja Tomislava, crkvi Svetog Marka pa i onoj
Kamenitih vrata pokraj Crkve Svete Katarine.

Dom je pravi kutak domovine, sanan pogled u dane buduće,
uskrsnuli dim iz rodne kuće, ozbiljeni snovi usred jave,
prijateljstvo uz šalicu kave, pobratimstvo sa hrvatskim snom,
živa oda rodu hrvatskom. Dom je ljubav što i snagu daje
u ljubavi da se živi i u njoj ustraje.

6.12.2016.

HRVATA DOMOVINA

Da si jača, da si veća,
Bogatija od svih da si
I još ljepša od proljeća
Što te slavi, što te krasi,

Ne bi za me draža bila,
Niti ljepša, niti bliža
Nego što si, majko mila,
Pod teretom zemnog križa!

Tko Te voli kakva jesi,
Za te živi pa i mrije,
Oprošteni su mu grijesi.

Da si sanja, da si mora,
Domovino, svi Hrvati
Uvijek će te majkom zvati!

10.5.2017.

SVJETIONIK U NOĆI

Fra Miljenku Stojiću

Kroz Tvoje prste, kao kroz klepsidru mijena,
Poteku rijeke bola, i suze, i osmijesi smrti,
Povorke osamljenih žena. Dječica napuštena,
Mnoštvo ranjenih veterana. A vrijeme teče.
Klupko života se vrti i poslije ljudske smrti.
Kroz Tvoje prste, stihom snovima obrubljenim,
Puze kolone Hrvata. Nevinih. Pobjinjenih.
Pjesniče, brate, i mene jeza hvata
Od slika prošlosti i straha da domovinu Hrvata
Ponavljjanje zlurade povijesti čeka...

Kroz Tvoje prste, stihove srcem isklesane,
Ja ipak osmijeha slutim i nadom krunim
Noći neprospavane. Čvrstom vjerom se tješim
Da čovjek sam i premda počesto griješim,
U dobro vjerujem, ne u krvave dane!
A znam da Bog nas i po dobrim djelima sudi.
U danima što moraju doći
Nek pjesme Tvoje
U derdan vjere se nižu,
Nek sretnu sudbu kroje
Čovjeku sve to bližu.
U crnoj zlogukoj noći,
Pjesniče, Ti svjetionikom budi!

12.11.2016.

Malkica Dugeč je pjesnikinja
i prozaičica (Zavidovići,
1936.), važan književni glas iz
hrvatskoga iseljeničtva.
U hrvatsku književnost ušla
je 1953. prvu zbirku objavila
1960. ("Crveni biseri"). Gotovo
četvrt stoljeća kasnije, u teškim
emigrantskim uvjetima, 1984.
Knjižnica Hrvatske revije (s
Pogovorom Vinka Nikolića)
objavila joj je u Barceloni-
Muenchenu stihozbirku
"Zemlja moja-nebo moje". Uz
spomenute, autorica je deset
pjesničkih i proznih naslova. Piše
i za djecu.
Dobitnica je Književne nagrade
"Dubravko Horvatić" (dodjeljuje
Hrvatsko slovo) te Književne
nagrade "Antun Branko Šimić"
(dodjeljuje DHK HB).
Zastupljena je u više hrvatskih
pjesničkih panorama i
antologija.
Članica je Društva hrvatskih
književnika - Zagreb i Društva
hrvatskih književnika Herceg-
Bosne - Mostar.

